

også i den hemmelige del og også, når det gælder regler om sletning.

Dorte Bennedsen (S):

Gennem de senere måneders debat om Schengensamarbejdet har det ikke mindst fra hr. Keld Albrechtsens og fru Pia Kjærsgaards side lydt næsten som et mantra, at den danske tilslutning til Schengen blev sneget igennem Folketinget i al ubemærkethed. Det tør nok siges at være en sandhed med modifikationer for nu ikke at bruge for stærke ord fra Folketingets talerstol.

Et blik i Folketingets registreringssystem viser, at fra 1994, og indtil et overvældende flertal i maj 1998 stemte ja til at tiltræde konventionen, havde vi haft mindst otte debatter om Schengen, og der var i samme periode blevet stillet næsten 40 § 20-spørgsmål, plus at der havde været et hav af samråd i udvalget. Der er næppe mange andre politiske spørgsmål gennem tiderne, der har fået en så grundig og langvarig behandling.

Det har til gengæld været en forunderlig oplevelse at være deltager i disse mange debatter, fordi man ikke har kunne undgå at få det indtryk, at nogle partier på forhånd havde besluttet sig for at sige nej, og at øvelsen derefter har handlet om at finde argumenter for dette standpunkt.

Et eksempel herpå er, at i starten var modstandernes hovedargument, at Schengen ødelagde den nordiske pasunion. Da det spørgsmål så blev løst i enighed med Island og Norge, var det pludselig ikke så vigtigt længere, men i stedet gravede man videre efter nye argumenter. Ethvert parti har jo lov til at synges med sit næb, men man kan godt falde i forundring over, at modstanderne tilsyneladende overhovedet ikke har beskæftiget sig med grundideen i at indgå et samarbejde på dette område.

Hensigten med Schengensamarbejdet er at skabe fri bevægelighed for borgerne i samarbejdslandene. Det indebærer to hovedformål.

Det første er at fjerne personkontrollen ved de fælles indre grænser. Det er fra visse sider omtrent blevet udlagt, som om vi ophævede Danmark som en nationalstat, og så er kendsgerningen jo, at det, som sker, er nøjagtig det samme, som vi nu i mere end 40 år har praktiseret gennem den nordiske pasunion, nemlig at borgerne får ret til at bevæge sig frit over grænserne uden besværlig og indimellem overordentlig tidskrævende kontrol.

Alle partier har bakket positivt op om den nordiske pasunion, og ingen har endnu kunnet forklare, hvorfor dette princip, som gennem årtier har været godt i Norden, pludselig går hen og bliver skidt, fordi det udbredes til flere lande.

Det andet hovedformål er at styrke samarbejdet og at bekæmpe den grænseoverskridende kriminalitet. Det drejer sig om narkokriminalitet, menneskehandel, børneporno, våbenhandel. Det er kriminalitetsformer, som intet land, stort eller lille, kan løse inden for egne grænser. Det er blåøjet naivt at tro, at den type kriminalitet kan bekæmpes ved, at vi har en paskontrol en 3-4 steder ved den dansk-tyske grænse. I et land med 7.000 km kystlinje og i en tid med helt nye teknologiske muligheder, desværre også for de kriminelle, er det afgørende nødvendigt at tænke i nye baner og tage nye midler i brug.

Det er just, hvad der er hensigten bag Schengen- og Europolsamarbejdet, og når så de tekniske systemer, som er forudsætningen for samarbejdet, skal bygges op, er det selvkært en opgave at sikre, at de bliver så gode som muligt.

Det har været anvendt som argument mod samarbejdet, at der har været en kritisk rapport. Det er for mig at se at vende tingene på hovedet, men det er godt, at der er en kontrolgruppe, der kommer frem med sin kritik, en kritik, som Eksekutivkomiteen i øvrigt har imødekommet.

Danmark fik fire forbehold anerkendt i Edinburgh, herunder også om det retlige samarbejde. Nu bliver en del af Schengensamarbejdet overført til søjle 1 i det fælles europæiske samarbejde, men vi er ikke forpligtet af det, fordi en særlig protokol til Amsterdam sikrer vort forbehold. Det betyder, at det fremover også er Folketinget, der suverænt kan tage stilling til, om vi ønsker at gennemføre de beslutninger, der tages i det fælles europæiske.

Lad mig til sidst opsummere: Schengensamarbejdet sikrer en fri bevægelighed til gavn for borgerne. Schengensamarbejdet giver nye muligheder for et helt nødvendigt samarbejde om bekæmpelse af alvorlig international kriminalitet. Danmarks deltagelse i Schengen fremover hviler helt og holdent på Folketingets beslutning, og den danske grænse består uantastet, som den blev fastlagt i 1920.

Socialdemokratiets konklusion på det her er, at deltagelse i Schengensamarbejdet er dybt fornuftig, både af hensyn til borgerne og af hensyn